

KITÜNTETÉST VEHETETT ÁT A GFF SZARVASI GYAKORLÓINTÉZMÉNY IGAZGATÓJA

2014. április 10-én a „Zenit 41” Apáczai Diploma Díj Arany fokozatát vehette át Bíró Gyula a Gál Ferenc Főiskola Szarvasi Gyakorló Általános Iskola és Gyakorlóóvoda igazgatója „pedagógiai, pedagógusi, intézményvezetői szakmai munkájáért és emberi magatartásáért”. A kitüntetés átadásán jelen volt Dr. Hoffmann Rózsa köznevelésért felelős államtitkár, Lezsák Sándor Magyarország Országgyűlésének Alelnöke, az EMMI Miniszteri Biztosa, Esztergályos Jenő az Apáczai Kiadó ügyvezető igazgatója és Rozmán László az Apáczai Alapítvány kuratóriumának elnöke. Az arany fokozatot egyedülként átvevő Bíró Gyula laudációjában ez olvasható:

„Gazdag életútjából a pedagógia, a nevelés, oktatás iránti elkötelezettség csakúgy kiviláglik, mint a magas fokú vezetői képesség, mely empátiával, érzékenységgel és kiemelkedő módszertani kultúrával párosul. Egy önmagát folyamatosan képző, a közösség igazi motorjaként ténykedő tanárt ismerünk meg Bíró Gyula személyében, legfőbb erénye a gyermekek önzetlen szeretete, a tanulókkal szembeni következetes, ugyanakkor tiszteletet közvetítő, támogató pedagógiai attitűd. Tudományos tevékenysége, a vezetett közösség iránt érzett elkötelezettsége, az összmagyarság ügye iránti hűsége, a Zenit 41 díj értékrendjének való megfelelése egyértelműen méltóvá teszi a díj arany fokozatára.”

Bíró Gyula a Gál Ferenc Főiskola Szarvasi Gyakorlóintézményének az igazgatója – szaktanácsadó, vezető tanár. A szegedi Gál Ferenc Főiskola Pedagógiai Intézetének f. tanársegédje, a SZIE ABPK óraadója, gyakorlati képzésvezetője, a Debreceni Egyetem Neveléstudományi Intézetének szakvizsgás képzésének óraadója.

A Budapesten történő díjátadás alkalmával a kitüntetés átvételekor Kóczy Kálmánét a Gyakorlóintézmény nyugalmazott szakvezetőjét is színpadra szólították, mint a díjazott egykori vezető tanárát, mentorát. A díj a gyönyörű oklevél mellett egy félmillió forint pénzüsszegű támogatást is jelentett a díjazottnak. A díj egy részét a Gyakorlóintézmény tehetségeinek támogatására, iskolásaink irodalmi alkotásainak megjelentetésére kívánja fordítani. A díjátadón és fogadáson jelen volt a főiskola képviselője, oktatója Lestyán Erzsébet, Nyári Erika szakreferens, szakvezetők, főiskolai hallgatók, a Gyakorlóintézmény munkatársainak képviselői. Meghívást kapott Szarvas Város képviselőjében Babák Mihály polgármester úr és Dr. Lipcsei Imre főiskolai tanár, dékán is a Pedagógusképző Kar vezetője is.

Bíró Gyulát érte az a megtiszteltetés, hogy mint a Zenit 41 Apáczai Diploma Díj arany fokozatú elismertje a jelenlevőket köszönhette és köszönetet mondhatott a kitüntetés átvevők nevében.

A beszédet itt közöljük:

„Tisztelt Alelnök Úr! Tisztelt Államtitkár Asszony, Miniszteri Biztos Úr! Tisztelt Kiadó, Tisztelt Esztergályos Jenő tanár úr, ügyvezető igazgató úr, ügyvezető asszony, kedves pedagógus kollégák, kedves leendő pedagógus kollégák, tisztelt ünneplő Közönség!

Engem ért az a megtiszteltetés, hogy szorongásomon felülkerekedve, a „Zenit-41” Apáczai Diploma díj kitüntetettjeinek nevében megfogalmazhassak néhány gondolatot. Könnyű-nehéz feladat. Könnyű, mert köszönetet mondani tudni kell, nehéz, mert egy díj valakinek a tiszteletére alapított, és annak a neve, tevékenysége, szellemisége kötelez, és lekötelez. A Zenit-41 Apáczai díj is ilyen. Valaki emlékére, valaki emlékéből, valaki emlékéért.

Van egy kiadó Magyarországon, aki nem csupán kiadó. Nem csupán kiadó a szó valódi értelmében, hanem szolgálattevő, aki odafigyeléssel van a szakmára, odafigyeléssel van a hivatásra, a pályán lévő és a pályára készülő pedagógusokra. Nem lenne kötelessége, hiszen vannak mások is, akiknek nem az. Nem lenne kötelessége, de feladata, küldetése, elhivatottsága, és lázadó alázata az a szolgálat, ami régen túlmutat azon a piaci szemléleten, amit a körülöttünk lévő világban megszokhattunk.

Család, nagy család, nagyon nagy család ez.

A fáradozás jutalmáról egy parányi történet jut eszembe, amiben egy öreg ember, akinek a földje egy dombtetőn volt, és naponta le kellett mennie a völgyben csörgedező patakhoz vízért, a szomjazó növényeinek. Egy gazdag turista látva fáradozását megsajnálta. Felkínálta, hogy ajándékoz neki egy szivattyút, amely

megkíméli a mindennapi fáradtságtól. Az öreg udvariasan megköszönte a felkínált segítséget, de az ajánlatot elutasította ezekkel a szavakkal „Ha nem járnék minden nap vízért, akkor nem lenne időm az elmélkedésre.” – Zsolt 48,10-

Van-e időnk az elmélkedésre? Van-e időnk a hivatásunk megélésére? Van-e időnk a köszönetmondásra? Van-e időnk az Istennel való beszélgetésre? Van-e időnk az emberi kapcsolatok nélkülözhetetlenségéről gondolkodni? Van-e időnk megélni az időnket?

A díjakat egy-egy ember kapja, de közösségek elismerése az. Munkatársaké, munkatársi összefogásoké, munkatársi vitáké, munkatársi örömeiké.

Egyszer egy „főnök” megkérdezett egy másik „főnököt”, hogy mekkora személyzet áll a rendelkezésére?

- Őt munkatársam van-mondta a megkérdezett.

Kollégája azt is tudni szeretne volna, hogy mi ezeknek a munkatársaknak a feladata.

- Hát, az egyik a titkárom, a másik a vendégeimmel törődik, a harmadik a ház körüli feladatok látja el, a negyedik a beszerzéseket végzi, az ötödik a pénzügyi dolgokat intézi. -És te, te mekkora személyzettel dolgozol? – érdeklődött kíváncsian.

- Hat emberem van. Hangzott a választ.

- Hat?! Ezen kicsit elcsodálkozott. És mit csinálnak?

- Ugyanazokat a feladatokat végzik, mint a te munkatársaid...

- És a hatodik?

- A hatodik? Ő a legnélkülözhetetlenebb.

- De hát miért?

- Ő egész nap mellettem van, mindenhova elkísér, és bármit mondok, bármit teszek, mindig csak ennyit mond: „csodálatos”! „csodálatos!” –Péld 15,33-

Mindig kell valaki, aki azt mondja, hogy csodálatos, hogy jó, hogy kell, hogy szükséges, amit csinálunk.

„Ne legyen a napnak olyan órája,

mikor azt kell mondanod:

nincs, ki megfogná a kezem

Ne legyen a napnak olyan órája,

mikor azt kell mondanod:

nincs, ki félelemben bátorít

Ne legyen a napnak olyan órája,

mikor azt kell mondanod:

nincs, ki megvigasztal

Ne legyen a napnak olyan órája,

mikor azt kell mondanod:

nincs, ki velem nevéssen

Nincs a napnak olyan órája,

mikor karjába ne zárna

az Úr!” –MT 28,20-

A Zenit-41 Apáczai Diploma 2014-ben díjazottai nevében köszönetet mondunk azoknak a családtagoknak, kik mellettünk állnak nap mint nap, azoknak a kollégáknak, szülőknek akik együtt húzzák velünk a szekeret – gyakran hegynek felfelé- nap mint nap, azoknak a gyermekeknek, akiknek a szavunkra fény csillan a szemében, és annak a kiadónak és alapítványnak, aki mindezt ismeri, és elismeri.

Hiteles szívet adjon nekünk az Úr! Köszönöm, köszönjük!

Sz.Zs.